

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 08 korrik 2019
Nr. ref.:RK 1389/19

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI130/18

Parashtrues

Limak Kosovo International Airport SH. A. "Adem Jashari"

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjkimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 53/2018, të 6 qershorit 2018

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Shoqëria Aksionare Limak Kosovo International Airport SH. A. "Adem Jashari" (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), me seli në fshatin Vrellë, komuna e Lipjanit, të cilën sipas autorizimit e përfaqësojnë Fazli Gjonbalaj dhe Leonora Fejzullahu.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 53/2018, të 6 qershorit 2018.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, me të cilin, sipas pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, janë shkelur të drejtat e tij të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), si dhe me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) dhe nenin 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës Evropiane për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafin 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafin 7, të nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 3 shtator 2018, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata) dhe rasti është regjistruar me numër KI130/18.
6. Më 21 shtator 2018, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Radomir Laban gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bekim Sejdiu (kryesues) Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi, në rastin KI128/18.
7. Më 21 shtator 2018, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i bashkoi rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
8. Më 5 nëntor 2018, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i bashkoi rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, me rastet KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
9. Më 8 nëntor 2018, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesave KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 dhe për bashkimin me rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18 dhe KI132/18, dhe i dërgoi kopjet e kërkesave të bashkuara Gjykatës Supreme.

10. Më 4 prill 2019, Kryetarja e Gjykatës përmes Urdhrit i ndau rastet e bashkuara KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 në rastet individuale, me gjyqtarin raportues dhe Kolegjin shqyrtues të njëjtë si në rastin KI128/18.
11. Më 12 prill 2019, Gjykata e njoftoi parashtruesin dhe Gjykatën Supreme se rastet KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 dhe KI167/18 janë ndarë përmes Urdhrit dhe se ato do të shqyrtohen veç e veç para Gjykatës Kushtetuese.
12. Më 12 prill 2019, parashtruesi i kërkesës dorëzoi një shkresë të titulluar “[...] lidhur me lëndët e regjistruara në Gjykatën Kushtetuese dhe në veçanti për lëndën e regjistruar me [...] numër KI132/18”.
13. Më 16 maj 2019, parashtruesi i kërkesës përsëri dërgoi një shkresë të titulluar “Parashtruesi, lidhur me lëndët e regjistruara në Gjykatën Kushtetuese”, në të cilën ai në thelb i përsëriti pretendimet që kishte bërë më parë.
14. Më 20 qershor 2019, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve të rastit

15. Më 12 gusht 2010, Qeveria e Republikës së Kosovës dhe parashtruesi i kërkesës nënshkruan Marrëveshjen e Partneritetit Publiko-Privat (në tekstin e mëtejshëm: Marrëveshja e PPP-së). Para nënshkrimit të Marrëveshjes së PPP-së, emri i Aeroportit të Prishtinës ishte Aeroporti Ndërkombëtar i Prishtinës (në tekstin e mëtejshëm: ANP).
16. Më 4 prill 2011, F. M. (në tekstin e mëtejshëm: e punësuarja) u punësua në pozitën “nikoçire” tek parashtruesi i kërkesës, duke lidhur kontratë të punës në periudhën kohore prej 3 (tri) vitesh, përkatësisht prej (4 prillit 2011 deri më 3 prill 2014), megjithatë, pas kalimit të kësaj periudhe kohore, të punësuarës i ishte vazhduar kontrata deri më 3 mars 2015, përkatësisht edhe 1 (një) vit.
17. Më 3 mars 2015, parashtruesi i kërkesës e kishte njoftuar të punësuarën se nuk do t’i ofrohet kontratë e re e punës pas skadimit të kontratës ekzistuese, bazuar në vendimin e kompanisë për planifikimin e ardhshëm të resurseve njerëzore.
18. Më 11 mars 2015, e punësuarja, duke e konsideruar se njoftimi i 3 marsit 2015 është i kundërligjshëm, paraqet tek parashtruesi i kërkesës propozim që njoftimi i parashtruesit të kërkesës për mosripërtëritje të kontratës të anulohet si joligjor dhe kërkon ta kthejë në vendin e mëparshëm të punës, me të gjitha të drejtat nga marrëdhënia e punës.
19. Më 18 mars 2015, parashtruesi i kërkesës e refuzon si të pabazuar kërkesën e të punësuarës, të 11 marsit 2015, me të cilin ajo ka kërkuar që njoftimi për mosripërtëritje të kontratës të anulohet si joligjor.

20. Në një datë të pacaktuar, e punësuarja parashtrroi padi në Gjykatën Themelore dhe kërkoi anulimin e vendimit për ndërprerje të marrëdhënies së punës dhe kërkoi shpërblim të dëmit.
21. Më 16 dhjetor 2015, Gjykata Themelore, përmes Aktgjykimit C. nr. 136/2015, e aprovoi si të bazuar padinë e të punësuarës dhe e obligoi parashtruesin e kërkesës që ta kthej atë në vendin e punës dhe të bëjë kompensimin për shkaktimin e dëmit.
22. Gjykata Themelore arsyetoi se me *“dispozitën e nenit 10, pika 5 e Marrëveshjes së Përgjithshme Kolektive të Kosovës të nënshkruar më 18 mars 2014 dhe e cila është në fuqi nga 1 janari 2015, parashihet që kontrata e punës për një periudhë të caktuar që ripërtërihet në mënyrë të qartë apo vetëkuptueshme për një periudhë punësimi më të gjatë se tri vite do të konsiderohet si kontratë për periudhë të pacaktuar”*. Sipas arsyetimit të Gjykatës Themelore, e punësuarja tashmë kishte 4 (katër) vite pune të pandërprerë tek parashtruesi i kërkesës dhe në këtë rast parashtruesi do të duhej të kishte udhëheqë procedurë të brendshme për ndërprerje të marrëdhënies së punës e jo t’ia ndërpriste të punësuarës marrëdhënien e punës me njoftim për mospërtërirje të kontratës së punës.
23. Në një datë të pacaktuar, parashtruesi i kërkesës parashtrroi ankesë në Gjykatën e Apelit kundër aktgjykimit të gjykatës së shkallës së parë, me propozimin që ankesa të aprovohet dhe ta anuloj aktgjykimin e ankimuar. Parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij, kishte pretenduar se tek kompania e tij nuk zbatohet Marrëveshja Kolektive, sepse nuk është nënshkruar nga ai.
24. Më 20 nëntor 2017, Gjykata e Apelit me Aktgjykimin AC. nr. 1024/2016, e refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe njëkohësisht e vërtetoi Aktgjykimin C. nr. 136/2015 të gjykatës së shkallës së parë, duke arsyetuar, ndër të tjera, që edhe parashtruesi i kërkesës si sektor privat obligohet sipas nenit 2.1 të Kontratës Kolektive të respektojë këtë të fundit si dhe arsyetoi që për njoftimin për mosvazhdimin e kontratës së punës, nuk janë dhënë arsye të mjaftueshme nga parashtruesi i kërkesës.
25. Në një datë të pacaktuar, parashtruesi i kërkesës parashtrroi revizion në Gjykatën Supreme kundër aktgjykimeve të gjykatave të instancave më të ulëta. Parashtruesi kishte pretenduar se gjykatat e rregullta nuk kishin marrë për bazë faktin se palët kishin nënshkruar kontratën me kohë të caktuar me vullnet të lirë. Parashtruesi gjithashtu në revizion kishte pretenduar se gjykatat e shkallëve më të ulëta kanë zbatuar gabimisht dispozitat e Marrëveshjes Kolektive, sepse sipas tij kjo kontratë vlen për ata që e kanë nënshkruar atë. Sa i përket zbatimit të gabuar të së drejtës materiale, parashtruesi kishte pretenduar se zbatimi i pikës 1.1 të kontratës së lidhur mes palëve dhe neni 67, paragrafi 1.3 si dhe neni 71, paragrafi 2 i Ligjit të Punës janë zbatuar dhe nuk janë shkelur nga parashtruesi i kërkesës sa i përket rastit të punësuarës.
26. Më 6 qershor 2018, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit Rev. nr. 53/2018, refuzoi si të pabazuar revizionin e parashtruesit të kërkesës, duke arsyetuar se pranon si të bazuar qëndrimin juridik të gjykatës së shkallës së parë dhe të dytë. Gjykata Supreme arsyetoi se në këtë rast *“objekti i kërkesëpadisë [...] nuk është vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës së punëmarrëses në kohë të*

pacaktuar por vlerësimi i ligjshmërisë së njoftimit për mospërtëritjen e kontratës së punës, i cili është në kundërshtim me Ligjin e Punës që është ligj themelor që rregullon marrëdhënien e punës në Kosovë [...]. Sipas Gjykatës Supreme, të punësuarës nuk i është vazhduar kontrata e punës për arsye të planifikimit të resurseve njerëzore, i cili, vendim ky, nuk iu kishte prezantuar gjykatës si bazë për vlefshmërinë e vendimit.

27. Gjykata Supreme, duke iu referuar dhe nenit 5, paragrafi 1 të Ligjit të Punës, theksoi se *“[të punësuarës], që nga themelimi i marrëdhënies së punës, dhe pas koncesionit i është vazhduar marrëdhënia e punës me kontratë me kohë të caktuar, edhe pse vendi i punës ka qenë i natyrës së përhershme. Kontratat e tilla sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, janë në kundërshtim me parimin e ndërgjegjshmërisë dhe ndershmërisë, ku për 4 vite vazhdimisht [e punësuar] mbahet në gjendje të pasigurt juridike të marrëdhënies së punës [...]. Punëmarrësi nuk mund të heqë dorë nga të drejtat e punëtoreve që rrjedhin nga dispozitat urdhëruese të nenit 5, par.1 të Ligjit të Punës, ku parashihet se është i ndaluar çfarëdo diskriminimi [...].”*
28. Lidhur me pretendimin specifik të parashtruesit të kërkesës se kompania e tij nuk kanë nënshkruar marrëveshjen kolektive, Gjykata Supreme arsyetoi se: *“e njëjta nuk do të ndikojë që kjo Gjykatë të vendosë ndryshe, ngase në rastin konkret, objekt shqyrtimi ka qenë ligjshmëria e mosvazhdimet të kontratës së punës për [të punësuarën].”*

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

29. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se *“Gjykata Supreme e Kosovës me aktgjykimin [...] Rev. nr. 53/2018 [...] ka shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, siç garantohet me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], për shkak të mosarsyetimit të vendimit gjyqësor, duke pohuar më tej se “si pasojë e mungesës së arsyetimit, vendimi i kontestuar e privoi parashtruesin e kërkesës nga e drejta kushtetuese për mjet efektiv juridik” dhe me këtë atij i është shkelur edhe e drejta e garantuar kushtetuese me nenin 32 dhe si pasojë e këtyre shkeljeve parashtruesit i është cenuar edhe e drejta e pronës sipas nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës. Parashtruesi pohon gjithashtu, se ka shkelje të nenit 6 [E drejta për një proces të rregullt] të KEDNJ-së [...].”*
30. Parashtruesi i kërkesës në thelb e arsyeton kërkesën e tij duke theksuar se gjykatat e rregullta e kishin vërtetuar gabimisht gjendjen faktike dhe se e drejta procedurale dhe materiale është aplikuar gabimisht, duke theksuar se vendimet e gjykatave të rregullta nuk kanë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme çështjet në vijim:
- (i) Se Gjykata Supreme me aktgjykimin e saj nuk e trajton Marrëveshjen Kolektive mbi bazën e të cilave gjykatat e ulëta kanë vendosur e të cilat parashtruesi i ka ngritur si pretendime, dhe pretendon se gjykatat e rregullta nuk kanë dhënë arsyetim lidhur me atë se cili është akti me fuqinë më të madhe ligjore, përkatësisht Ligji i Punës apo Marrëveshja Kolektive;

- (ii) Gjykata Supreme del jashtë kërkesave të revizionit dhe të ligjit për të cilat ajo duhet të kujdeset zyrtarisht dhe trajton çështjen që asnjë palë nuk ka ngritur, siç është rasti me nenin 5.1 të Ligjit të Punës;
 - (iii) Gjykatat e rregullta kanë vendosur me dispozita të ndryshme ligjore lidhur me njoftimin për mosvazhdim të kontratës së punës.
31. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu citon Aktgjykimin e Gjykatës Kushtetuese KI138/15 dhe thekson se *“aplikimi i të drejtës materiale që mund të ishte fakt ishte determinant për marrjen e aktgjykimit të kësaj gjykate”*.
 32. Parashtruesi i kërkesës pretendon se *“Gjykata Kushtetuese duhet të vlerëson nëse procesi gjyqësor në tërësinë e tij ka qenë i drejtë dhe i paanshëm, ashtu sikur edhe kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës (shih, ndër të tjera, mutatis mutandis, Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, 16 dhjetor 1992, f. 34, seria A, nr. 247 dhe B. Vidal kundër Belgjikës, 22 prill 1992, f. 33, seria A, nr. 235).*
 33. Parashtruesi pohon se me kthimin në punë të të punësuarës, atij i është dëmtuar aspekti financiar dhe të drejtat pronësore të tij të mbrojtura me nenin 46 të Kushtetutës dhe Protokollin nr. 1 të KEDNJ-së. Konkretisht, parashtruesi thekson se: *“Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut i ka dhënë një interpretim të zgjeruar konceptit pronë dhe posedim [...] dhe “ka mbajtur qëndrim se e drejta e pronësisë shtrihet për të gjitha rastet që kanë të bëjnë me të drejtat monetare të mbështetura në kontrata apo kërkesa për kompensim të dëmit”*.
 34. Parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të anulojë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme dhe ta kthejë çështjen në rigjykim.

Dispozitat përkatëse ligjore

Ligji i Punës nr. 03/L-212

Neni 5

Ndalimi i të gjitha llojeve të diskriminimit

*1. Diskriminimi është i ndaluar në punësim dhe profesion, lidhur me rekrutimin në punësim, trajnimin, promovimin e punësimit, kushtet e punësimit, masat disiplinore, ndërprerjen e kontratës së punës ose çështjeve të tjera nga marrëdhënia e punës të rregulluara me këtë ligj dhe me ligjet e tjera në fuqi.
[...]*

Neni 67

[Ndërprerja e Kontratës së Punës sipas fuqisë ligjore]

*1. Kontrata e Punës sipas fuqisë ligjore, ndërpritet:
[...]
1.3. me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës.*

Neni 70

[Ndërprerja e Kontratës së Punës nga ana e punëdhënësit]

1. Punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit me një periudhë paralajmërimi, atëherë kur:

1.1. ndërprerja e tillë arsyetohet për arsye ekonomike, teknike ose organizative;

1.2. i punësuarit nuk është më i aftë t'i kryejë detyrat e punës;

1.3. punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në rrethanat e përcaktuara në nënparagrafin 1.1. dhe 1.2., të këtij paragrafi nëse është e papërshtatshme për punëdhënësin që ta transferojë të punësuarin në një vend pune tjetër, ta trajtojë a ta kualifikojë atë për ta kryer punën ose ndonjë punë tjetër;

1.4. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit në periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes në:

1.4.1. rastet e rënda të sjelljes së keqe të punonjësit; dhe

1.4.2. për shkak të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës;

1.5. punëdhënësi duhet ta njoftojë të punësuarin për largimin e tij/saj menjëherë pas rastit që shpie në largim, ose sapo punëdhënësi të jetë vënë në dijeni të atij rasti;

1.6. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit pa periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes, atëherë kur:

1.6.1. i punësuarit është fajtor për përsëritjen e një keqsjelljeje më pak serioze ose të shkeljes së detyrimeve;

1.6.2. performanca e të punësuarit mbetet e pakënaqshme përkundër paralajmërimit me shkrim.

2. Punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në bazë të nënparagrafit 1.6. të paragrafit 1. të këtij neni vetëm atëherë kur i punësuarit ka marrë përshkrimin në formë të shkruar të performancës së pakënaqshme, një afat të përcaktuar kohor brenda të cilit i punësuarit duhet ta përmirësojë performancën e vet, si dhe një deklaratë se dështimi për përmirësimin e performancës do të rezultojë me largim nga puna pa asnjë paralajmërim të mëtejshëm me shkrim.

Neni 71

[Koha e njoftimit për ndërprerjen e kontratës së punës]

1. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës në kohë të pacaktuar në bazë të nenit 70, të këtij ligji në këto intervale kohore të njoftimit:

1.1. prej gjashtë (6) muaj deri në dy (2) vite punësim, tridhjetë (30) ditë kalendarike;

1.2. prej dy (2) deri në dhjetë (10) vite punësimi, dyzetepesë (45) ditë kalendarike;

1.3. mbi dhjetë (10) vite punësim, gjashtëdhjetë (60) ditë kalendarike.

2. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës për kohë të caktuar me njoftim prej tridhjetë (30) ditësh kalendarike. Punëdhënësi i cili nuk ka për qëllim të ripërtërijë kontratën me periudhë të caktuar duhet të informojë të punësuarin së paku tridhjetë (30) ditë para skadimit të kontratës. Dështimi për ta njoftuar nga punëdhënësi, do t'i japë të drejtën

të punësuarit për zgjatjen e tridhjetë (30) ditëve kalendarike shtesë me pagë të plotë.

Neni 90
[Marrëveshja Kolektive]

5. Marrëveshja Kolektive vlen për ata punëdhënës dhe punëmarrës të cilët marrin përsipër detyrimet e përcaktuara me Marrëveshjen e tillë Kolektive.

Marrëveshja e Përgjithshme Kolektive e Kosovës

Neni 2
[Fushëveprimi]

1. Dispozitat e MPKK-së, obligojnë palët në Marrëveshje në sektorin privat, publik dhe shtetëror (në nivel të përgjithshëm, në nivel të degëve dhe në nivel ndërmarrjeje).

2. Dispozitat e MPKK-së vlejnë për nxënësit, studentët në aftësim profesional.

3. Dispozitat e MPKK-së vlejnë edhe për punëdhënësit dhe të punësuarit me shtetësi të huaj, ose pa shtetësi të cilët ushtrojnë veprimtari ekonomike në Republikën e Kosovës.

4. Dispozitat e MPKK-së nuk vlejnë për punëdhënësit, ose përfaqësuesit e tyre dhe të punësuarit ose përfaqësuesit e tyre, të përcaktuar me nenin 2, paragrafin 4, të Ligjit të Punës në Kosovë.

Neni 3
[Aplikimi dhe përfshirja]

Dispozitat e MPKK-së aplikohen në tërë territorin e Republikës së Kosovës.

Neni 4

1. Dispozitat e MPKK-së i obligojnë punëdhënësit të cilët, në çfarëdo mënyre, kryejnë veprimtari ekonomike, joekonomike dhe shërbime civile. Marrëveshja Kolektive, mund të lidhet edhe në nivel të Degës dhe të Ndërmarrjes.

2. Degët e sindikatave të veprimtarive joekonomike (shërbimet civile, publike dhe ndërmarrjet publike), lidhin kontratë të posaçme me punëdhënësit e tyre (ministritë përkatëse, atë të Administratës Publike, Arsimit, Shëndetësisë, etj), në pajtim me specifikat e tyre.

Neni 5

MPKK, vlen për të gjithë të punësuarit të cilët punojnë tek punëdhënësit, që kanë selinë në territorin e Kosovës.

Neni 10
[Kontrata e Punës]

1. Kontrata e Punës, lidhet në formë të shkruar dhe nënshkruhet nga punëdhënësi dhe i punësuari.

[...]

5. Kontrata e Punës, për një periudhë të caktuar, që ripërtërihet në mënyrë të qartë ose të vetëkuptueshme, për një periudhë të punësimit më të gjatë se 3 (tri) vite, do të konsiderohet si kontratë e lidhur në kohë të pacaktuar.

6. Kontrata e Punës, për punë dhe detyra specifike, nuk mund të jetë më e gjatë se 120 (njëqind e njëzetë) ditë, brenda 1 (një) viti.

7. Të punësuarit, për punë specifike, nuk i takon e drejta në pushim vjetor, ndërsa i takojnë të drejtat tjera të përcaktuara me ligj.

Marrëveshja e Partneritetit Publiko-Privat për Operim dhe Zgjerim të Aeroportit Ndërkombëtar të Prishtinës

9.18 [Përfundimi i Personelit]

“Partneri privat mund të përfundoj punësimin ose ndonjë angazhim të cfarëdo punëtori të ANP-së (i) në çdo kohë për çështjet në lidhje me ligjet, rregullat dhe rregulloret administrative dhe dekretet e aplikuara, (ii) sipas marrëveshjes së përbashkët dhe (iii) pa kufizime, pas përvjetorit të tretë (3) të hyrjes në fuqi të kësaj marrëveshje”.

Pranueshmëria e kërkesës

35. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.

36. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar”.

[...]

“7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

37. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“4. Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejné edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme”.

38. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të parashtojë ankesë kushtetuese, duke iu referuar të drejtave që vlejné për

individë, por edhe për persona juridikë (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI41/09, parashtruesi i kërkesës: *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendim për papranueshmëri, i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14).

39. Në vazhdim, Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet në Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet neneve 47 [Kërkesa Individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa Individuale]

*“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.
2. Individu mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.*

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

Neni 49
[Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor [...]”.

40. Sa i përket përmbushjes së këtyre kriterëve, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, e cila konteston një akt të një autoriteti publik, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike. Parashtruesi i kërkesës i ka sqaruar të drejtat dhe liritë që pretendon se i janë shkelur me vendimet e cekura, në pajtim me kushtet nga neni 48 i Ligjit dhe e dorëzoi kërkesën në pajtim me afatin e përcaktuar në nenin 49 të Ligjit.
41. Megjithatë, Gjykata duhet të vlerësojë më tej nëse janë plotësuar kriteret e parapara në rregullin 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës, duke përfshirë kushtin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar. Kështu, rregulli 39 (2) i Rregullores së punës, përcakton:

“(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.

42. Fillimisht, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës pretendon se i është shkelur e drejta e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, për shkak se vendimet e gjykatave të rregullta nuk janë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme, ndërsa shkeljet e të

drejtave të tjera të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNJ, parashtruesi i paraqet si pasojë e shkeljes të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.

43. Parashtruesi i kërkesës në thelb e arsyeton kërkesën e tij duke përsëritur të njëjtat pretendime që ai kishte paraqitur edhe para gjykatave të rregullta, e të cilat kanë të bëjnë me vërtetimin e gabuar të gjendjes faktike dhe aplikimin e gabuar e së drejtës procedurale dhe materiale, duke theksuar se vendimet e gjykatave të rregullta nuk i arsyetuan mjaftueshëm çështjet vijuese:
- (i) Gjykata Supreme me aktgjykimin e saj nuk e trajton Marrëveshjen Kolektive mbi bazën e të cilave gjykatat e ulëta kanë vendosur e të cilat parashtruesi i ka ngritur si pretendime, dhe pretendon se gjykatat e rregullta nuk kanë dhënë arsyetim lidhur me atë se cili është akti me fuqinë më të madhe ligjore, përkatësisht Ligji i Punës apo Marrëveshja Kolektive;
 - (ii) Gjykata Supreme del jashtë kërkesave të revizionit dhe të ligjit për të cilat ajo duhet të kujdeset zyrtarisht dhe trajton çështjen që asnjë palë nuk ka ngritur, siç është rasti me nenin 5.1 të Ligjit të Punës;
 - (iii) Gjykatat e rregullta kanë vendosur me dispozita të ndryshme ligjore lidhur me njoftimin për mosvazhdim të kontratës së punës.
44. Gjykata do të vlerësojë kushtetutshmërinë e vendimeve të kontestuara të gjykatave të rregullta në lidhje me pretendimin e parashtruesit se vendimet e gjykatave të rregullta nuk janë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme, duke iu referuar secilit pretendim individual të parashtruesit.
45. Së pari, sa i përket pretendimeve të parashtruesit të kërkesës se (i) Gjykata Supreme me aktgjykimin e saj nuk e trajton Marrëveshjen Kolektive mbi bazën e të cilave gjykatat e ulëta kanë vendosur e të cilat parashtruesi i ka ngritur si pretendime, dhe pretendon se gjykatat e rregullta nuk kanë dhënë arsyetim lidhur me atë se cili është akti me fuqinë më të madhe ligjore, përkatësisht Ligji i Punës apo Marrëveshja Kolektive.
46. Lidhur me këto pretendime të parashtruesit të kërkesës, Gjykata vëren se Gjykata Themelore fillimisht, duke iu referuar dispozitave të Marrëveshjes Kolektive, arsyetoi se e punësuar konsiderohet se ka kontratë për periudhë të pacaktuar duke u bazuar me *“dispozitën e nenit 10, pika 5 e Marrëveshjes së Përgjithshme Kolektive të Kosovës të nënshkruar më 18 mars 2014 dhe e cila është në fuqi nga 1 janari 2015, parashihet që kontrata e punës për një periudhë të caktuar që ripërtërihet në mënyrë të qartë apo vetëkuptueshme për një periudhë punësimi më të gjatë se tri vite do të konsiderohet si kontratë për periudhë të pacaktuar”*. Për këtë pretendim, Gjykata e Apelit theksoi se parashtruesi i kërkesës obligohet sipas nenit 2.1 të Kontratës Kolektive të respektojë këtë të fundit si dhe arsyetoi që për njoftimin për mosvazhdimin e kontratës së punës, nuk janë dhënë arsye të mjaftueshme nga parashtruesi i kërkesës.
47. Në procedurat e revizionit, Gjykata Supreme arsyetoi që *“objekti i kërkesëpadisë [...] nuk është vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës së punëmarrëses në kohë të pacaktuar por vlerësimi i ligjshmërisë së njoftimit për mospërtëritjen e kontratës së punës, i cili është në kundërshtim me Ligjin e*

Punës që është ligj themelor që rregullon marrëdhënien e punës në Kosovë”, ndërsa sa i përket pretendimit konkret për zbatueshmërinë e Marrëveshjes Kolektive, Gjykata Supreme arsyetoi se: “e njëjta nuk do të ndikojë që kjo Gjykatë të vendosë ndryshe, ngase në rastin konkret, objekt shqyrtimi ka qenë ligjshmëria e mosvazhdimin të kontratës së punës për [të punësuarën]”.

48. Së dyti, sa i përket pretendimeve të parashtruesit të kërkesës (ii) Gjykata Supreme del jashtë kërkesave të revizionit dhe të ligjit për të cilat ajo duhet të kujdeset zyrtarisht dhe trajton çështjen që asnjë palë nuk ka ngritur, siç është rasti me nenin 5.1 të Ligjit të Punës.
49. Lidhur me këto pretendime të parashtruesit të kërkesës, Gjykata vëren se Gjykata Supreme ka konkluduar së pari se *“[të punësuarës], që nga themelimi i marrëdhënies së punës, dhe pas koncesionit i është vazhduar marrëdhënia e punës me kontratë me kohë të caktuar, edhe pse vendi i punës ka qenë i natyrës së përhershme. Kontratat e tilla sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, janë në kundërshtim me parimin e ndërgjegjshmërisë dhe ndershmërisë, ku për 4 vite vazhdimisht [e punësuarë] mbahet në gjendje të pasigurt juridike të marrëdhënies së punës [...]. Punëmarrësi nuk mund të heqë dorë nga të drejtat e punëtoreve që rrjedhin nga dispozitat urdhëruese të nenit 5 par.1 të ligjit të Punës, ku parashihet se është i ndaluar çfarëdo diskriminimi [...]*”.
50. Lidhur me pretendimin e mësipërm dhe duke u nisur nga kjo që u tha më sipër, për sa i përket pretendimin konkret të parashtruesit për tejkalimin e kompetencave nga ana e Gjykatës Supreme, Gjykata rikujton që kompetenca konkrete e çdo gjykate të rregullt përcaktohet me legjislacionin përkatës. Në ndërlidhje me rastin konkret, në paragrafin 2. 2, të nenit 2 të Ligjit të Procedurën Kontestimore, përcaktohet që *“Gjykata i zbaton rregullat e të drejtës materiale sipas çmuarjes së saj dhe nuk është e lidhur me thëniet e palëve që kanë të bëjnë me të drejtën materiale”*.
51. Së treti, sa i përket pretendimeve të parashtruesit të kërkesës (iii) Gjykatat e rregullta kanë vendosur me dispozita të ndryshme ligjore lidhur me njoftimin për mosvazhdim të kontratës së punës.
52. Gjykata vëren se Gjykata Supreme si instancë e fundit gjyqësore i kishte sqaruar parashtruesit që objekti i kërkesëpadisë është vlerësimi i ligjshmërisë së njoftimit për mospërtërirjen e kontratës së punës, i cili është në kundërshtim me Ligjin e Punës që është ligj themelor që rregullon marrëdhënien e punës në Kosovë.
53. Më tej, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës i referohet edhe Aktgjykimit të Gjykatës Kushtetuese KI138/15 dhe pretendon se *“zbatimi i të drejtës materiale, që mund të ishte një fakt, ka qenë faktor vendimtar për marrjen e aktgjykimit të asaj gjykate, por Gjykata Supreme nuk e zgjidhi fare këtë çështje, por vetëm konstatoi se gjykatat e shkallës më të ulët i zbatuan drejtë dispozitat e të drejtës materiale”*.
54. Sa i përket këtij pretendimi të parashtruesit të kërkesës, Gjykata rikujton se rasti i përmendur dallon nga rasti i cili gjendet para nesh, për shkak të këtij arsyetimi: (i) çështja e procedurës disiplinore kundër të punësuarit tek parashtruesi i

kërkesës në atë rast është shqyrtuar në mënyrë të ndryshme nga gjykatat e rregullta; (ii) nuk ka qenë e qartë baza juridike, sipas së cilës është zhvilluar procedura disiplinore; (iii) kanë ekzistuar elementet kontradiktore në vendimet e gjykatave të shkallës më të ulët. Përveç kësaj, Gjykata e Apelit e aplikoi dhe shfrytëzoi për arsyetim Udhëzimin Administrativ i cili zbatonte Rregulloren për Shërbimin Civil, e jo Ligjin e Punës. Ky argument, edhe pse është ngritur nga parashtruesi në këtë rast, nuk është shqyrtuar nga Gjykata Supreme (shih rastin e Gjykatës Kushtetuese KI138/15, *Sharr Beteiligung GmbH*, Aktgjykim i 4 shtatorit 2017).

55. Gjykata përsërit në radhë të parë se nuk është funksioni i saj të merret me gabimet që lidhen me gjendjen faktike apo me aplikimin e gabuar e të drejtës, që pretendohet të jenë kryer nga gjykatat e rregullta, përveç nëse gabimet dhe aplikimi i gabuar i së drejtës nuk janë të tillë sa të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë të jenë shkelur (shih rastin e GJEDNJ-së, *Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM], nr. 30544/96, paragrafi 28).
56. Gjithsesi, gjykatat e rregullta në radhë të parë janë të detyruara të zgjidhnin problemin e interpretimit të rregulloreve ligjore të vendit. Kjo veçanërisht ka të bëjë me interpretimin e rregullave të natyrës procedurale nga gjykatat (shih rastin e GJEDNJ-së, *Pekinel kundër Turqisë*, nr. 9939/02, i 18 marsit 2008, paragrafi 53). Roli i Gjykatës është vetëm të përcaktojë nëse efektet e interpretimit të tillë janë në pajtim me Kushtetutën në tërësi dhe me parimin e sigurisë juridike, të garantuar veçanërisht me nenin 6 të KEDNJ-së.
57. Gjykata përsërit se neni 6 i KEDNJ-së dhe neni 31 i Kushtetutës obligojnë gjykatat që të argumentojnë arsyet për aktgjykimet e tyre, por kjo nuk mund të kuptohet si obligim i gjykatës për të dhënë përgjigje të detajuar për çdo argument të parashtruesit (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994, paragrafi 61). Shkalla në të cilën Gjykata do të përmbushë obligimin për t'i argumentuar arsyet mund të ndryshojë sipas natyrës së vendimit. Atëherë gjithashtu duhet të merret parasysh, *inter alia*, se shumëllojshmëria e parashtresave të paraqitura nga palët në procedurë mund të rezultojë me atë që gjykatat të japin mendime dhe përfundime të ndryshme juridike gjatë hartimit të aktgjykimeve. Prandaj, çështja nëse gjykata e ka përmbushur obligimin për të argumentuar arsyet për vendimin e saj, i cili rrjedh nga neni 6 i KEDNJ-së, mund të përcaktohet vetëm në dritën e rrethanave të secilit rast individual.
58. Gjykata rrjedhimisht konstaton se parashtruesi i kërkesës i ka pasur përfitimet e procedurës kontradiktore; ai ka pasur mundësi që në fazat e ndryshme të procedurës, t'i paraqesë pretendimet dhe provat të cilat i ka konsideruar si të rëndësishme për rastin e tij, e ka pasur mundësinë për t'i kundërshtuar në mënyrë efektive pretendimet dhe provat e paraqitura nga pala kundërshtare, gjykatat e rregullta i kanë dëgjuar dhe shqyrtuar të gjitha pretendimet e tij, të cilat, shikuar objektivisht, kanë qenë të rëndësishme për zgjidhjen e lëndës, arsyet faktike dhe juridike për vendimin e kundërshtuar janë paraqitur në detaje, prandaj, procedura, shikuar në tërësi, ishte e drejtë (shih, *mutatis mutandis*, Aktgjykimin e GJEDNJ-së të 21 janarit 1999, *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafët 29 dhe 30).

59. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, nuk është shkelur me vendimet e autoriteteve publike.
60. Duke pasur parasysh se parashtruesi i kërkesës nuk arriti të paraqesë prova, fakte dhe argumente që tregojnë se procedurat në gjykatat e rregullta e kishin shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata nuk do të merret me shqyrtimin e pretendimeve të mëtejshme të parashtruesit të kërkesës për shkak se shkeljet e të drejtave të tjera të garantuara me nenet 24, 32 dhe 46 të Kushtetutës, si dhe me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, nga parashtruesi i kërkesës paraqiten si pasojë e shkeljes të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
61. Gjykata rikujton se fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk është i kënaqur me rezultatin e vendimeve të Gjykatës Supreme apo përmendja e neneve të Kushtetutës, nuk është e mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim për shkelje kushtetuese. Kur pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtruesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse (shih, *mutatis mutandis*, rastin e Gjykatës Kushtetuese KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri, i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).
62. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme në pajtim me rregullin 39 (2) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të nenit 113.7 të Kushtetutës, dhe rregullit 39 (2) të Rregullores së punës, më 20 qershor 2019, njëzëri

VENDOS

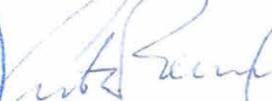
- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Radomir Laban

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi